

ת"פ 6336/02/15 - מדינת ישראל נגד נטלי בשוטין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 6336-02-15 מדינת ישראל נ' בשוטין(עציר) 14 ביולי 2015

בפני כב' השופטת רונית בש

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת נטלי בשוטין (עצירה)

גזר דין

מבוא

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה בתיק זה בעובדות כתב האישום, והורשעה בביצוע עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית בלבד, עבירה לפי סעיף 7(א) ו- (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973.
2. לאחר מתן הכרעת הדין ביום 1.4.15, נדחה המשך הדיון בפניי לצורך הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת. כעת, לאחר שהוגש התסקיר הנ"ל והצדדים העלו את טיעוניהם לעונש בפניי, כל שנותר הינו - לגזור את דינה של הנאשמת.

כתב האישום

3. בכתב האישום נטען, כדלקמן:

הנאשמת מתגוררת בדירת מגורים ברח' חברון 3 בחיפה (להלן: "הדירה"). ביום 25.1.15 החזיקה הנאשמת בדירה, בתוך תיק מתחת למיטה בחדר השינה, בסם מסוכן מסוג הרואין במשקל 56.23 גרם נטו, שהיה ארוז ב-12 אריזות מפלסטיק, בתוך גרב שחור; בסם מסוכן מסוג הרואין במשקל 139 גרם נטו, שהיה ארוז בשקית ניילון בתוך גרב שחור ובסם מסוכן מסוג MDMA, 152 טבליות ארוזות באריזה מפלסטיק בתוך גרב לבן, כל זאת שלא לשימוש עצמי, ללא היתר על פי דין.

תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת

4. מתסקיר שירות המבחן, שהוגש בעניינה של הנאשמת ביום 14.6.15, עולה כי הנאשמת רווקה, בת 22 ממוצא בדואי. מדברי הנאשמת בפני שירות המבחן עולה, כי טרם מעצרה התגוררה בגפה בדירה שכורה בחיפה ועבדה כחודשיים במעון לילדים יתומים וכמטפלת בקשישים. באשר לרקע המשפחתי של הנאשמת עולה מתסקיר שירות המבחן, כי עם לידתה הועברה הנאשמת, באמצעות גורמי הרווחה,

למשפחה יהודית מאמצת, כשברקע לכך סכסוך במשפחת מוצאה וסיכון הנשקף לה בגינו. הנאשמת שיתפה את שירות המבחן, כי בהיותה בת 12 נהרגו הוריה המאמצים בתאונת דרכים, וכי מאז הועברה באמצעות גורמי הרווחה למסגרות שונות של פנימייה, בהן שהתה עד גיל 16. עוד עולה מדברי הנאשמת, כי בגיל 16 פגשה לראשונה את בני משפחת מוצאה ובמסגרת חידוש הקשר עמם עברה אירועים פוגעניים קשים, בעקבותיהם חלה נסיגה משמעותית במצבה הנפשי והיא אושפזה.

5. שירות המבחן ציין, כי מעיון בחוות דעת פסיכיאטרית שנערכה ביום 1.2.15 בעניינה של הנאשמת במסגרת הליך המעצר, עולה כי הנאשמת סובלת מתסמונת פוסט-טראומטית והפרעת אישיות גבולית וכן, כי הומלץ לספק לה מענה תמיכתי בהשגחת שב"ס. הנאשמת הוסיפה וסיפרה לשירות המבחן, כי בשנים האחרונות היא מנהלת קשר זוגי עם גבר בדואי, נשוי ואב לילדים, לו היא עתידה להינשא, כאשתו השנייה.

6. שירות המבחן ציין בתסקירו, כי עברה הפלילי של הנאשמת נקי ללא רבב וכי מדובר במעורבות ראשונה ויחידה שלה בפלילים. במפגש שערך שירות המבחן עם הנאשמת בבית המעצר, תיארה הנאשמת קושי לשהות בתנאים פיזיים וכן קושי במפגש עם נשים עוברות חוק מבוגרות ממנה. הנאשמת לקחה בפני שירות המבחן אחריות לביצוע העבירה וציינה, כי יצרה קשר רגשי משמעותי עם המשפחה שהתגוררה בשכנות אליה, במסגרתו נטתה להתנהגות מרצה כלפיהם ונהנתה מתחושת שייכות.

7. שירות המבחן ציין, כי הנאשמת בחנה את התנהלותה ובחירותיה באופן ביקורתי והתייחסה להתנהגותה ולהחזקת הסם בדירתה, באופן מעמיק ובחומרה מתאימה. הנאשמת שללה שימוש עצמי בסם או קשר לעולם הסמים. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת אינה מאופיינת בקווי אישיות שוליים או בדפוסים עבריינים.

8. באשר לסיכון להישנות עבירות ולסיכויי השיקום, שירות המבחן העריך כי, מדובר בנאשמת נעדרת מערכות תמיכה משמעותיות, אשר נחשפה בחייה למצבים מורכבים וטראומטיים, שכללו פגיעות ואובדן, וכי היא מתמודדת עם חוויות בדידות, תלישות וניכור. עם זאת, שירות המבחן התרשם מצעירה נבונה, בעלת כוחות, המודעת לצורך שלה בטיפול, ואשר חרף נסיבות חייה, הצליחה, לרוב, להימנע ממעורבות עם החוק ומבטאת שאיפות נורמטיביות ביחס לעתידה, זאת בצד עברה הנקי של הנאשמת והשפעת המעצר עליה והשתלבותה במסגרתו בטיפול.

9. לסיכום, שירות המבחן העריך כי, לצורך הפחתת הסיכון להישנות עבירות והמשך שיקומה של הנאשמת, יש חשיבות בהמשך ליוויה ע"י גורם סמכותי כדוגמת שירות המבחן, גם מחוץ לכותלי הכלא. לפיכך, ומבלי להתעלם מחומרת העבירה, שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת עונש מאסר לתקופה קצרה שיסתכם בתקופת מעצרה הנוכחית, באופן שניתן יהיה להטיל עליה צו מבחן למשך שנה.

טיעוני המאשימה לעונש

10. בפתח הישיבה בפניי מיום 23.6.15 הגישה ב"כ המאשימה את טיעוניה לעונש בכתב(ת/1) והוסיפה וטענה בעל-פה.

11. ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הולם הנע בין 4-6 שנות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, זאת בצד עונש של מאסר על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע את עונשה של הנאשמת ברף הנמוך של המתחם לו עתרה, זאת בהינתן נסיבותיה האישיות של הנאשמת, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, גילה הצעיר של הנאשמת ועברה הפלילי הנקי ללא רבב, כמו גם נסיבות ביצוע העבירה.

12. ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה בכתב לעונש (ת/1) לתיקון מס' 113 לחוק העונשין, הדן בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, וציינה כי בהתאם לתיקון הנ"ל, העיקרון המנחה הינו עיקרון הגמול וההלימה, לפיו יש לפעול לפי היחס בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם. את העונש ההולם יש לקבוע תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשמת הינו הגנה על בריאותו, שלומו, שלמות גופו של הציבור ובכלל זה קטינים שלידיהם ולשימושם היו עלולים הסמים להגיע. להמחשת מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירות סמים מסוג דומה, הגישה ב"כ המאשימה אסופת פסיקה (ת/2).

13. המאשימה מבקשת לייחס לנאשמת, לחומרה, את התכנון שקדם לביצוע העבירה ע"י הנאשמת. בנקודה זו ציינה המאשימה, כי סם ההרואין במשקל 56.23 גר' היה ארוז ב- 12 אריזות מפלסטיק ומוחבא בתוך גרב שחור בתוך תיק, כי סם ההרואין היה ארוז בשקית ניילון ומוחבא בתוך גרב שחור בתוך תיק, וכי טבליות ה-MDMA היו ארוזות באריזה מפלסטיק ומוחבאות בתוך גרב לבן בתוך תיק. לטענת המאשימה, אופן חלוקת הסמים מעיד על התכנון והשימוש העיתידי בסמים. המאשימה הוסיפה וטענה בת/1, כי נוכח כמות הסם הגדולה, היה צפוי להיגרם נזק משמעותי לציבור, אילו הסמים היו מגיעים לידי.

14. באשר לקביעת העונש ההולם בתוך המתחם לו עתרה המאשימה (4-6 שנים), ביקשה המאשימה להשית על הנאשמת עונש ברף הנמוך של המתחם לו טענה, זאת בהינתן הטעמים לקולא - עברה הנקי של הנאשמת, הודאתה בהזדמנות הראשונה, נסיבות החיים הקשות של הנאשמת ומצבה הנפשי, כמו גם המוטיבציה והשקעת המאמצים על ידי הנאשמת כדי לחזור למוטב. עם זאת, ב"כ המאשימה הטעימה, כי קיים צורך בהרתעת הנאשמת מפני ביצוע עבירה נוספת וכן קיים צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות דומות. ב"כ המאשימה ביקשה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בתקופת מעצרה של הנאשמת, שכן בכך יהא, לטענתה, משום קביעת ענישה בלתי פרופורציונאלית ביחס לחומרת העבירה.

15. ב"כ המאשימה ביקשה, בנוסף לעונש המאסר בפועל, להטיל על הנאשמת עונש של מאסר על תנאי מרתיע וקנס כספי כבד.

טיעוני ההגנה לעונש

16. ב"כ הנאשמת, בטיעוניה לעונש בדיון בפניי, טען, כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה בה הורשעה הנאשמת, בנסיבותיה, נע בין מספר חודשי עבודות שירות לבין מאסר בפועל. ב"כ הנאשמת הטעים, כי העבירה של החזקת סם נעברת בכל פעם בנסיבות שונות בין תיק אחד למשנהו. ב"כ הנאשמת ביקש, כי בעת גזירת עונשה של הנאשמת, יחרוג בית המשפט ממסגרת מתחם העונש ההולם שיקבע לעבירה.

17. ב"כ הנאשמת הפנה לתסקיר שירות המבחן, כמו גם לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינה של הנאשמת בהליך המעצר שננקט נגדה (נ/1), מהם מצטיירת תמונת נסיבות חייה הקשות של הנאשמת, כמו גם עברה הפלילי הנקי ללא רבב. ב"כ הנאשמת הטעים, כי שירות המבחן התרשם בתסקיר, כי אין לנאשמת דפוסי התנהגות עבריינים וכי גורלה הקשה הוא שהוביל אותה למצבה הנוכחי.

18. באשר לאינטרס הציבור, טען ב"כ הנאשמת, כי אין זהו המקרה בו אינטרס הציבור ייצא נשכר מהשמת הנאשמת מאחורי סורג ובריח והטעים, כי הטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשמת לא יביא להרתעת הציבור מלבצע עבירות של החזקת סם. ב"כ הנאשמת הדגיש את חשיבותו של שירות המבחן כגוף מקצועי ואת חשיבות המלצתו בעניינה של הנאשמת, זאת לאחר שניפגש עימה בבית המעצר והתרשם מקווי אישיותה ומנסיבותיה יוצאות הדופן. ב"כ הנאשמת ציין, כי לאחר ששירות המבחן הצליח לדלות מהנאשמת פרטים אודותיה, בא שירות המבחן בהמלצה להשית על הנאשמת עונש של מאסר בפועל שלא יחרוג מתקופת המעצר אותה היא מרצה כעת.

19. ב"כ הנאשמת התייחס בטיעוניה לפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה (ת/2) וטען, כי אין ללמוד גזירה שווה, כלל ועיקר, מהפסיקה הנ"ל למקרה שבפנינו. ב"כ הנאשמת הוסיף וטען, כי לנאשמת יש כיום שביב של תקווה, זאת לאחר שהתארכה והיא עומדת בפני תחילתם של חיים חדשים, ובכך תוכל הנאשמת להפסיק "להתגלגל" מקום למקום ולמצוא את מקומה. ב"כ הנאשמת, ציין במטרה להמחיש את חומרת נסיבות חייה של הנאשמת, כי משפחת מוצאה של הנאשמת מאיימת לפגוע בה ולפיכך ניתנה לה זהות זמנית שונה, זאת כדי להקשות על איתורה על ידי בני משפחתה.

20. עוד הטעים ב"כ הנאשמת, כי המעצר בו נתונה כעת הנאשמת נחוה עבודה כקשה וכי כל יום שחולף במעצר הינו נצח עבודה. לסיכום, עתר ב"כ הנאשמת, כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן ויסתפק בהשתתפות עונש של מאסר בפועל על הנאשמת, שאורכו כתקופת המעצר בה נתונה הנאשמת עד כה, זאת בצד צו מבחן שיוטל על הנאשמת ויאפשר פיקוח של שירות המבחן על הנאשמת ודאגה לצרכיה הטיפולים.

21. הנאשמת, בדבריה בפני בית המשפט, ביקשה סליחה והביעה צער, בצינה כי למדה מהמקרה וכי "שילמה ביוקר" בגינו.

דין והכרעה

22. תיקון מס' 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, 18/4/12, לא פורסם). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

23. **ומהתם להכא:**

הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית הינו ביטחונו ושלומו של הציבור, שכן הסמים המופצים בחברה, ובמיוחד הסמים המוגדרים "קשים", משחיתים כל חלקה טובה ופוגעים בכל אשר נקרה בדרכם. כל גורם בשרשרת הפצת הסמים תורם את תרומתו השלילית להתמכרותם של תושבי המדינה לסמים ולהרחבת הפשיעה, על גווניה השונים, זאת אף אם עסקינן במי שאינו נמנה עם גדולי סוחרי הסמים. ככל שמדובר בהחזקת סם "קשה" בכמות גדולה, מידת הפגיעה הפוטנציאלית בציבור גדולה ורחבה יותר. בנקודה זו יוטעם, כי במקרה דנן החזיקה הנאשמת בכמות גדולה של סם מסוג הרואין במשקל של 139 גרם נטו ובמשקל נוסף של 56.23 גרם נטו וכן ב- 152 טבליות מסוג MDMA.

24. להמחשת חומרת נגע הסמים ולהמחשת החשיבות בהשתת ענישה משמעותית בגין עבירות כגון דא, יפים הדברים הבאים, שנאמרו על ידי כב' השופט הנדל בע"פ 972/11 **מדינת ישראל נ' אמארה** (ניתן ביום 04.07.12):

"את נגע הסמים יש לעקור מן השורש. ייצור, הפצה, סחר וכמובן גם שימוש בסמים - כל אלו מסבים נזק עצום. הנזק נגרם לא רק למעגל הסגור של המעורבים הישירים בביצוע העבירות, אלא גם לחברה בכללותה...ייתכן ועבירות הסמים הקשים הן כה נפוצות עד שהתרגלנו אליהן, ואולי אף אבדה לנו הרגישות למחיר שלא רק החברה משלמת אלא גם המשתמש עצמו...למאבק בנגע הסמים יש שותפים רבים. חלקם מתמקדים בחינוך מניעתי ובהסברה. אחרים מסייעים בהליכי הגמילה. לצידם פועלים גם אנשי אכיפת החוק, שתפקידם לסכל את עבירות הסמים וללכוד את העבריינים. אף בית המשפט נוטל חלק חשוב במאבק, באמצעות הטלת עונש מרתיע על

עמוד 5

מי שהורשע בעבירות סמים. בכל זאת תוך מתן משקל - בין היתר - לכמות הסם ואיכותו, טיב עבירת הסמים שבוצעה, תרומתו של הנאשם להתגשמות העבירה ועברו הפלילי (השוו: ע"פ 8031/10 אורוסקו-צ'אבז נ' מדינת ישראל (1.3.2012)).

25. בע"פ 211/09 אזולאי נ' מדינת ישראל (22.6.10) ציינה והדגישה כב' השופטת פרוקצ'יה את חומרתה המופלגת של עבירת החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, זאת כהאי ליסנא:

"על חומרתה המופלגת של עבירת החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית אין צורך להכביר מילים, ולא כל שכן כך הוא כאשר מדובר בכמות כה גדולה של סמים מסוג זה. הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל, לשרת את מטרת הגמול לעברין על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד. מזה זמן רב, מדגישים בתי המשפט בפסיקתם את חשיבות הערך הענישתי בעבירות סמים כאחד הכלים החשובים בפעילות לביעורו של נגע הסמים. ההחמרה בענישה בגין עבירות סמים משרתת את מטרות הגמול והרתעה, שהן היעדים העיקריים של הענישה בתחום הסמים".

26. ומן הכלל אל הפרט:

במסגרת בחינת נסיבות ביצוע העבירה בתיק זה אציין, לחומרא, את התכנון המוקדם העומד בבסיס העבירה שבפנינו. ודוק, כל הסמים שנתפסו ברשות הנאשמת היו ארוזים ומחולקים, זאת כדלקמן: הסם מסוג הרואין במשקל 139 גרם נטו היה ארוז בשקית ניילון בגרב שחור; הסם מסוג הרואין במשקל 56.23 גרם נטו היה ארוז ב- 12 אריזות מפלסטיק, בתוך גרב שחור גם 152 הטבליות מסוג MDMA היו ארוזות באריזות מפלסטיק בתוך גרב לבן. אין צורך להכביר במילים באשר לייעודם של הסמים וחלוקתם באופן הנ"ל, כל שכן כאשר עסקינן בנאשמת שאינה משתמשת בסמים, כפי שמצטייר ממקרא תסקיר שירות המבחן. עוד חשוב ואציין במסגרת זו את הנזק האדיר שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, זאת אלמלא נתפסו הסמים ברשות הנאשמת, זאת בהינתן היות הסם המסוכן סם מסוג הרואין הידוע בכינויו "סם המוות הלבן".

27. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירה דומה של החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, טובא הפסיקה להלן:

- ע.פ. 1594/96 עקול נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 2/4/1997) - בגין החזקה של 18 גרם הרואין, נדון הנאשם, שהיה מכור לסמים, ל-5 שנות מאסר בפועל וערעורו על חומרת

העונש נדחה.

- ע.פ. 5045/98 **מנדלאני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, ניתן ביום 12/6/2000) - בגין החזקה של 24 גרם הרואין, נגזר על הנאשם עונש של 3 שנות מאסר בפועל, במצטבר לעונש של מאסר על תנאי בן שנתיים שהופעל (סה"כ 5 שנות מאסר בפועל). במקרה הנ"ל דובר בנאשם בעל עבר פלילי בתחום הסמים, אשר ביצע את העבירה לאחר שחרורו ממאסר קודם. ערעורו על העונש נדחה.

- ע.פ. 4938/00 **כרים זידאן נ' מדינת ישראל** - בגין החזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 52.41 גרם וכן החזקת מאזניים אלקטרוניים לצורך שקילת הסם, הושת על הנאשם עונש של 4 שנות מאסר לריצוי בפועל, כאשר דובר בנאשם צעיר שעברו נקי. ערעורו של הנאשם נדחה.

- ע"פ 5337/09 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.01.10) - בית המשפט העליון הותיר על כנו את גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפיו הושת על המערער עונש של 5 שנות מאסר לריצוי בפועל ושנתיים מאסר על תנאי. המערער, שהביע חרטה ונסיבות חייו היו קשות, הורשע בהחזקת סם מסוכן של קוקאין במשקל 337.66 גרם נטו שלא לצריכה עצמית.

- ע"פ 211/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.06.10) - בית המשפט העליון הותיר על כנו את גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע שגזר על המערער 5 שעות מאסר בפועל ומאסר על תנאי. המערער נתפס ובמהלך חיפוש על גופו נשמטה שקית מתחתונו ובה 176.67 גרם סם מסוכן מסוג הרואין. לחובת המערער הנ"ל עבר פלילי מכביד בעבירות סמים, ומצבו הבריאותי היה קשה. המערער, שהיה בן 50, ניהל את משפטו עד תום.

- ת"פ (נצרת) 33691-04-12 **מ"י נ' סואעד** (ניתן ביום 18.2.13) - בית המשפט המחוזי בנצרת השית על הנאשם, שהורשע בעבירה שעניינה החזקת כחצי ק"ג סם מסוכן מסוג הרואין שלא לצריכה עצמית וניסיון להחזיק חבילה דומה נוספת של הסם הנ"ל, שלא לצריכה עצמית, עונש של מאסר בפועל למשך 54 חודש וכן עונש של מאסר על תנאי, כאשר דובר בנאשם שהודה בעובדות כתב האישום, לאחר שמיעת חלק מעדויות התביעה. עוד יצוין, כי דובר במקרה הנ"ל בנאשם בן 25, בעל עבר פלילי מכביד, אשר חווה נסיבות חיים קשות ותסקיר שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו.

28. לאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה שבפנינו, את נסיבות ביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם

למעשה העבירה שביצעה הנאשמת, נע בין עונש של 24 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 54 חודשי מאסר בפועל.

29. אקדים ואומר, כי, חרף נסיבות חייה הקשות של הנאשמת והתמונה המצטיירת מעיון בתסקיר שירות המבחן ובחוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינה (נ/1), לא ניתן, לדידי, לפעול בנידון דין מכוח סעיף 40ד לחוק העונשין ולחרוג, משיקולי שיקום, ממתחם העונש ההולם. בהינתן חומרת העבירה בה הורשעה הנאשמת, ונוכח סוגי הסמים במקרה שבפנינו, כמו גם כמויות הסמים הגדולות, הנני בדעה כי אין מקום להעניק אלמנט של בכורה לשיקולי שיקומה של הנאשמת, זאת חרף האמור בתסקיר שירות המבחן.

בנקודה זו, בעניין המלצת שירות המבחן, יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון:

"...השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע" (ע"פ 344/81, 359 מ"י נ' סגל, פ"ד לה (4) 313, 318, מפי כב' הנשיא שמגר; וכן ראו רע"פ 8787/03 מנסור נ' מ"י (11/1/04), מפי כב' הש' טירקל; ע"פ 4383/07 אבו פנה נ' מ"י (25/9/07), מפי כב' הש' ארבל; בש"פ 7835/09 אגבאריה נ' מ"י (18/10/09), מפי כב' הש' חיות).

30. כך גם במקרה דנן, כאשר נבחנת התמונה בשלמותה ולא רק תמונת נסיבותיה האישיות של הנאשמת, מחויב בית המשפט ליתן משקל של ממש לאינטרס הציבור, זאת על רקע חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, אשר אינם מאפשרים בתיק זה הסתפקות בתקופת המעצר בת המספר חודשים בה נתונה הנאשמת כתקופת המאסר בפועל שתושט על הנאשמת, בסופו של יום. עם זאת, בהינתן הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובעיקר נסיבות חייה הקשות של הנאשמת, העולות הן מהתסקיר והן מטיעוני סנגוריו לפני, מן הראוי להשית על הנאשמת עונש של מאסר בפועל המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, אשר נקבע על ידי. בנקודה זו יוטעם, במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כי עברה הפלילי של הנאשמת, אשר חוותה מסכת חיים קשה של ייסורים, הינו נקי וכן כי המקרה שבפנינו הינו מעידה חד פעמית מבחינת הנאשמת. לאמור לעיל יש להוסיף את גילה הצעיר של הנאשמת שהינה בת 22, כמו גם את הודאתה בהזדמנות הראשונה ואת העובדה שהורתעה מההליך המשפטי וממעצרה, כפי שעולה מהתסקיר.

31. סיכומי של דבר, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 24 חודש, בניכוי תקופת מעצרה (מיום 25.1.15).

מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודש למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא תעבור עבירה מסוג פשע לפי פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973 ותורשע בגינה.

בהתחשב בנסיבותיה האישיות הקשות של הנאשמת, לא יושת עליה קנס כספי.

ניתן בזה צו להשמדת הסמים, אשר נתפסו בגין תיק זה.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ז תמוז תשע"ה, 14 יולי 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשמת וסנגורה.

רונית בש , שופטת